

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1885	Κυριακὴ Σαμαρείτιδος (Πράξ. 11,19-30) 10 Μαΐου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Εἶμαστε Χριστιανοί;

«Ἐγένετο ... χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς» (Πράξ. 11,26)

Θαυμάζει, ἀγαπητοί μου, κανεὶς πολλὰ πράγματα. Πῶς π.χ. ἀπὸ ἓνα μικρὸ σπόρο βγαίνει ἓνα λουλούδι ἢ ἓνα μεγάλο δέντρο. Ἄλλα πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ θαυμάσουμε πῶς ἀπὸ τὸ λόγο, τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ Κύριος καὶ οἱ ἀπόστολοι, λόγια ἀπλᾶ, φύτρωσε ἓνα οὐράνιο δέντρο, **ἡ πίστις μας**, ἡ ἀγία μας θρησκεία.

Μιὰ **εἰκόνα** ζωντανῆ τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ταχείας ἐξαπλώσεως τοῦ εὐαγγελίου, μᾶς παρουσιάζει σήμερα, Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος, ὁ ἀπόστολος. Τί μᾶς λέει;

Πόσοι ἦταν οἱ ἀπόστολοι; 12. Ἔμειναν 12; Ὅχι. Αὐτοὶ οἱ 12 ἔγιναν 70, οἱ 70 ἔγιναν 120, οἱ 120 ἔγιναν 3.000, οἱ 3.000 ἔγιναν 5.000, καὶ συνεχῶς αὐξάνονταν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν περιωρίστηκε στὰ ὄρια τῆς Παλαιστίνης· οἱ ἀπόστολοι ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ποὺ πίστευαν στὸ Χριστὸ ξεκίνησαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ διέδιδαν τὸ κήρυγμα στὶς γειτονικὲς χῶρες· ἄλλοι πῆγαν στὴν Κύπρο, ἄλλοι στὴ Φοινίκη, καὶ ἄλλοι ἔφτασαν στὴν **Ἀντιόχεια** ποὺ τότε ἦταν ἡ δευτέρη ἢ τρίτη πόλι τῆς οἰκουμένης (ὑπάρχει καὶ σήμερα ἐκεῖ τὸ ὀρθόδοξο πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας). Ἐκεῖ κήρυξε πρῶτος ὁ Βαρνάβας· καὶ ταπεινὸς ὅπως ἦταν, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ κήρυγμα ἔχει ἀνάγκη κι ἀπὸ ἄλλους ἐργάτες, πῆγε στὴν Ταρσό, βρῆκε τὸν ἀπόστολο Παῦλο, τὸν ἔφερε στὴν Ἀντιόχεια καὶ ἐν συνεχείᾳ κήρυτταν καὶ οἱ δύο μαζί. Ἔνα χρόνο ἐργάστηκαν. Καὶ ἐκεῖ συνέβη ἓνα σημαντικὸ γεγονός. Μέχρι τότε ὅσοι πίστευαν στὸ Χριστὸ λέγονταν «**μαθηταί**» - «**μαθήτριοι**» ἢ «**οἱ τῆς ὁδοῦ**» ἢ περιφρονητικὰ «**Γαλιλαῖοι**» - «**Ναζωραῖοι**»· μὰ τώρα ποὺ οἱ πιστοὶ αὐξήθηκαν, πῆραν γιὰ πρώτη φορὰ νέο ὄνομα, τιμητικὸ καὶ σχετικὸ μὲ «**τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα**» (Φιλ. 2,9)· ὠνομάστηκαν «**Χριστιανοί**» (Πράξ. 11,26).

Θὰ ἤθελα, ἀγαπητοί μου, νὰ σταθοῦμε ἐδῶ καὶ νὰ ἐξετάσουμε **τί σημαίνει Χριστιανός**. Σκεφτήκαμε ποτὲ τί σημαίνει τὸ ὄνομά μας;

Χριστιανὸς λέγεται αὐτὸς ποὺ ὄχι ἀπλῶς βαπτίστηκε καὶ πῆρε ἓνα ὄνομα ἀγίου, ἀλλὰ ἐκεῖνος ποὺ βαδίζει ἓνα δρόμο «στενὸ καὶ τεθλιμμένο» (βλ. Ματθ. 7,14), πάνω **στὰ ἴχνη ποὺ χάραξε ὁ Χριστός** μὲ τὸ αἷμα του. Καὶ ὅπως κάθε δρόμος ἔχει ἀρχὴ καὶ τέλος, ἔτσι καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς ἀρχίζει ἐδῶ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τέρμα του εἶνε τ' ἀστέρια, ὁ οὐρανός. Χριστιανὸς λοιπὸν εἶνε ὁποῖος βαδίζει τὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ **μέχρι τέλους**.

Ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ εἶνε γνωστός· εἶνε ἡ ὁδὸς τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγνότητος, τῆς φιλανθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης, **ἡ ὁδὸς τῆς ἀγάπης**. Γιατί, ὅπως εἶπε ὁ Χριστός, ὅλες οἱ ἐντολές «**κρέμονται**» ἀπὸ τὶς δυὸ μεγάλες ἀγάπες· ἡ μία εἶνε φλόγα ποὺ φτάνει μέχρι τὸν οὐρανό, καὶ ἡ ἄλλη ἀπλώνεται ὀριζοντίως ὡς τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἡ μία εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, «**Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεώς σου**» (Δευτ. 6,5), καὶ ἡ ἄλλη ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, «**Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν**» (Ματθ. 22,37-40).

Τὸ ἄριστο ὑπόδειγμα τῆς ἀγάπης αὐτῆς εἶνε ὁ Χριστός, ὁ «**ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας**» μας (Ἐβρ. 2,10). Ἐπάνω στὸ σταυρὸ ὁ Πιλᾶτος κάρφωσε τὴν **ἐπιγραφή Ἰησοῦς Ναζωραῖος «ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»** (Μάρκ. 15,26). Πιὸ ταιριαστὴ θὰ ἦταν μιὰ ἄλλη ἐπιγραφή, ποὺ νὰ φανερώνη πῶς πέρασε τὴ ζωὴ του στὴ γῆ καὶ νὰ διαλαλῆ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὸν κόσμον. Κατάλληλα λόγια γιὰ μιὰ τέτοια ἐπιγραφή βρίσκω ἐκεῖνα ποὺ ἔγραψε ὁ ἀπόστολος Πέτρος· ὅτι ὁ Χριστός «**διῆλθεν εὐεργετῶν**» (Πράξ. 10,38), πέρασε τὴ ζωὴ του σκορπώντας τὸ φῶς· δὲν ὑπῆρχε ὥρα τῆς ζωῆς του ποὺ ὁ Χριστὸς νὰ μὴ σκορπᾶ τὸ καλὸ στὸν κόσμον. «**Διῆλθεν εὐεργετῶν**», αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιγραφή ποὺ ἔπρεπε νὰ μῆ ἐπάνω στὸ σταυρό.

«**Διῆλθεν εὐεργετῶν**». Ἄρρωστοι στὸ Χριστὸ βρῆκαν τὸ γιατρὸ καὶ τὸ φάρμακο, πεινασμένοι βρῆκαν ψωμί, διψασμένοι σωματικὰ καὶ

πνευματικά ὅπως ἡ Σαμαρείτιδα ξεδίψασαν, πονεμένοι βρῆκαν τὴν παρηγοριά, παιδιὰ ἀπροστάτευτα βρῆκαν τὸν προστάτη, ἁμαρτωλὲς γυναῖκες βρῆκαν τὴν ἄφεισι, ἄσωτοι ἄντρες βρῆκαν τὸν Πατέρα. Ὁ Χριστὸς πέρασε ἀπὸ τὴ γῆ αὐτὴ σκορπώντας συμπόνια, ἔλεος, ἀγάπη.

“Ὅπως λοιπὸν ἔζησε ὁ Χριστὸς, **ἔτσι νὰ βαδίσουμε κ’ ἐμεῖς**: στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τὸ συνάνθρωπο, στὸ δρόμο τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Ὅποιος βαδίζει ἔτσι, αὐτὸς λέγεται Χριστιανός. Δὲν μᾶς δόθηκε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ χωρὶς ὑποχρεώσεις.

Στὸν κόσμο αὐτόν, ποὺ βασιλεύει σκοτάδι, κάθε Χριστιανὸς καὶ κάθε Χριστιανὴ πρέπει νὰ ἔνε **φῶς**, ἕνας μικρὸς ἥλιος. Τὸ εἶπε ὁ Κύριος: «*Ἔμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου*» καὶ «*Ὅτῳ λαμπράτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...*» (Ματθ. 5,14-16). Στὴν κοινωνία αὐτῆ, ποὺ βασιλεύει ἡ διαφθορά, ὁ Χριστιανὸς νὰ ἔνε τὸ **ἀλάτι** ποὺ ἐξυγιαίνει καὶ νοστιμίζει, νὰ ἔνε τὸ **πρόζυμι** ποὺ ζυμώνει κι ἀνακουφίζει ὅλο τὸ κοινωνικὸ φύραμα, κάθε ψυχὴ, κάθε οἰκογένεια.

Γιὰ νὰ γίνουν αὐτά, ὁ Χριστιανὸς πρέπει ν’ ἀγωνίζεται διαρκῶς, νὰ μὴν ἀφήνη ποτέ τὰ ὄπλα του, νὰ ἔνε πάντα ἐν ἐγρηγόρσει, νὰ ἔνε **στρατιώτης** Χριστοῦ. Ν’ ἀγωνίζεται πρῶτα - πρῶτα ἐναντίον τοῦ σατανᾶ ποὺ ἐξαπατᾶ, ἐναντίον τοῦ διεφθαρμένου κόσμου ποὺ περιβάλλει καὶ ἐπηρεάζει, καὶ περισσότερο ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του, τοῦ διεφθαρμένου ἐγῶ καὶ τῶν παθῶν του, τοῦ «*παλαιοῦ ἀνθρώπου*» (Ρωμ. 6,6. Ἐφ. 4,22. Κολ. 3,9).

* * *

“Ὅτι αὐτῆ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἀποστολὴ τοῦ Χριστιανοῦ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: ἐμεῖς εἴμαστε Χριστιανοί; ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ μας; Στὰ χαρτιὰ βέβαια εἴμαστε ὅλοι Χριστιανοί: κουράστηκαν τὰ χέρια τῶν ἀστυνόμων νὰ γράφουν στὶς ταυτότητες «Χριστιανὸς ὀρθόδοξος». Ἀλλὰ εἴμαστε πραγματικὰ Χριστιανοί; Ἀπὸ ποῦ θὰ φανῆ ὅτι εἴμαστε; Τὸ δέντρο φαίνεται ἀπὸ τοὺς καρπούς, καὶ ὁ Χριστιανὸς θὰ φανῆ ἀπὸ τὰ **ἔργα** του. Καὶ τὰ ἔργα μας τί ἀποδεικνύουν, ἀδελφοί μου; Ζοῦμε μὲ τὸ Εὐαγγέλιο;

Μία ἀνατομία τῆς ὅλης ζωῆς μας (οἰκογένεια, κοινωνία, σχολεῖο, στρατός, δικαστήρια, ἀγορά, ἐμπόριο, καλύβες καὶ παλάτια) θὰ ἔδειχνε ὅτι **ὁ Χριστιανὸς σήμερα εἶνε σπάνιο πρᾶγμα**.

● Σὰς ἐρωτῶ: ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπάει τὴν **πολυτέλεια**, ἄντρας ἢ γυναῖκα, καὶ δὲν ἀρκεῖται στὸ ἀπλὸ ροῦχο ἢ ἔπιπλο ὅπως οἱ πρόγονοί μας, ἀλλὰ ξοδεύει τόσα χρήματα γιὰ περιττά, μπορεῖ νὰ ὀνομάζεται Χριστιανός; Χριστιανὸς καὶ πολυτέλεια εἶνε δύο πράγματα ἀσυμβίβα-

στα. Εἶδαμε σήμερα τὸ Χριστό, ποὺ εἶνε ὁ «*βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ κύριος τῶν κυριευόντων*» (Α’ Τιμ. 6,15), νὰ κάθεται «*οὕτως ἐπὶ τῆς πηγῆς*» (Ψαλ. 4,6), νὰ κάθεται ἔτσι στὸ πηγᾶδι, χωρὶς καρέκλες καὶ πολυθρόνες, σὰν ἕνας ἀπλὸς ὁδοιπόρος, καὶ νὰ μιλᾷ μὲ μιὰ φτωχὴ γυναῖκα. Ὁ Χριστὸς ἔζησε ἀπλᾶ καὶ ταπεινά, καὶ οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ζοῦν ἀπλᾶ καὶ ταπεινά, ὄχι μὲ ἐπιδείξεις καὶ σπατάλες.

● Κ’ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀρέσκεται νὰ πίνη νεράκι ἀπὸ τὴν πηγῆ, ὅπως σήμερα ὁ Χριστὸς ποὺ εἶπε «*Δός μοι πιεῖν*» (ἔ.ἀ. 4,7), ἀλλὰ θέλει ποτὰ οἰνοπνευματώδη, καὶ τὴ νύχτα κυλιέται στοὺς δρόμους ἢ γυρίζει στὸ σπίτι καὶ τοὺς βασανίζει, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ **ἀλκοὸλ** καὶ τῆς **μέθης**, ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸ Χριστιανισμό;

● Κι ὁ ἄλλος ἐκεῖνος, ποὺ ἀπ’ τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ δὲν λέει ἀλήθεια, ἀλλὰ ψεύδεται, μπορεῖ νὰ ἔχη σχέσι μὲ τὸ Χριστό; Χριστιανὸς καὶ **ψέμα** δὲν συμβιβάζονται.

● Κ’ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀρκεῖται στὰ λίγα, ἀλλὰ προσπαθεῖ μὲ χίλια χέρια ν’ ἀρπάξη τὸν κόπο τοῦ ἄλλου, νὰ πλουτίσῃ καὶ νὰ θησαυρίσῃ, αὐτὸς ποὺ ἀγαπάει τὴν **πλεονεξία**, **τὴν ἀδικία**, **τὴν ἀρπαγή**, ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὴν χριστιανοσύνη;

● Μὰ κι ὁ ἄλλος ποὺ δὲν ἀγαπάει τὴν γυναῖκα ποὺ στεφανώθηκε ἀλλὰ ἀλλάζει γυναῖκες ὅπως ἀλλάζε τοὺς ἄντρες ἡ Σαμαρείτιδα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (βλ. ἔ.ἀ. 4,18), ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸ Χριστό; Χριστιανὸς καὶ **μοιχεία ἢ πορνεία** δὲν συμβιβάζονται.

● Μὰ κ’ ἐκεῖνος, ὁ χειρότερος ἀπ’ ὅλους, ποὺ μὲ τὴν μπουκιά στὸ στόμα βλαστημάει τὰ θεῖα καὶ ἅγια, ἔχει καμμιά σχέσι μὲ τὸ Χριστό; Χριστιανὸς καὶ **βλαστήμια** συμβιβάζονται;

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν **χριστιανοσύνη**. Χριστιανὸς θὰ πῆ διαμάντι, φῶς· ἀπλότης, δικαιοσύνη, φιλαλήθεια, ἀγνότης, ἐλεημοσύνη, ἀγάπη. Ἄν αὐτὰ δὲν τὰ ἔχουμε, εἴμαστε δέντρα ἄκαρπα καὶ «*Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*» (Ματθ. 3,10). Καὶ στὴν ἄκαρπη συκιά ὁ Χριστὸς εἶπε «*Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένοιτο εἰς τὸν αἰῶνα*» (ἔ.ἀ. 21,19).

Ἄς πάρουμε στὰ χέρια τὴ ζυγαριὰ τοῦ Εὐαγγελίου νὰ ζυγιστοῦμε. Κι ἂς προσπαθήσῃ καθένας μας νὰ γίνῃ δένδρο καρποφόρο, μὲ καρπούς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ εὐχομαι, ὅλοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμημα, νὰ βαδίσουμε «*ἀξίως τῆς κλήσεώς*» μας (Ἐφ. 4,1), **ἀξίως τοῦ μεγάλου ὀνόματός μας**, γιὰ νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς μιὰ μέρα νὰ γίνουμε τέκνα ἄξια τοῦ οὐρανοῦ Βασιλέως καὶ νὰ ἐορτάζουμε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**